

at det, der har været afgørende for min Stilling her, er at jeg har indset, at man kan ikke foretage noget saadant som dette: med eet Slag at gaa over til den frie Verdensmarkedspris paa et Omraade, hvor vi har været saa langt nede, som vi her har været. Det kan man ikke gøre, hvis man vil vedkende sig sine tidligere Anskuelser; jeg har derfor ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag netop taget Hensyn til, at der maa en Overgangstid til, og jeg har søgt at udarbejde Lovforslaget paa en saadan Maade, at der kunde blive en Overgang. Naar Hr. Hauge ved at opløse det Citat, som jeg anførte før, mente at kunne bringe mig i Uoverensstemmelse med mit tidligere Standpunkt, tror jeg nok, jeg kan sige, at det er kun et Udtryk for den almindelige Flovhed, der har grebet ham og hans økonomiske Meningsfæller, idet de af en eller anden Grund havde ventet noget andet. Saa længe har jo den radikale og socialdemokratiske Presse uden mindste Hensyn til de faktiske Forhold raabt op om, at de Partier, som ikke var enige med dem, skulde man passe paa, det var dem, som vilde kræve Verdensmarkedets Pris og var lige glade med, hvad Brødet kostede.

Vi havde i 1918 et Valg, hvor det i høj Grad drejede sig om Brødet. Det hed sig da, at det var Regeringen, der skaffede Brødet, og ikke Landbruget, det hed sig, at det var de to Partier, der støttede Regeringen, som skaffede billigt Brød, ikke de andre Partier. Og fornylig havde vi et Valg, hvor det hed sig, at hvis den Regering, der nu sad, fik Magten, vilde Brødprisen stige til uanedte Højder, saa vilde den komme op i samme Højde, som vi nu har hørt det svenske Knækbrød er oppe i, nemlig 4—5 Kr. Der har om mit Partis Standpunkt, om Landbrugets Standpunkt og om mit Standpunkt netop i den sidste Tid været saa mange urigtige Fremstillinger i denne Presse, at hvis det var muligt at lægge Skat paa positive Urigtigheder, vilde jeg for mit Vedkommende se meget lyst paa den finansielle Situation; der vilde da være mere end nok til Dækning af alle Omkostningerne ved Kornlovens Gennemførelse, forudsat da, at det var muligt at inddrive Beløbene i disse pengeknappe Tider, som vi oplever.

Naar jeg nu forelægger et Lovforslag som det nærværende, i nøje Overensstemmelse netop med de Principper, som jeg hele Tiden har været Talsmand for, og saaledes som enhver, der kendte Forholdene, i Virkeligheden kunde vente det, saa

staar den Presse og de to Partier, jeg her har nævnt, overfor det Valg enten at indrømme, at de har givet en falsk Fremstilling overfor Vælgerne, eller ogsaa at fastholde deres urigtige Paastande og saa naturligvis at gøre det, de ogsaa nu forsøger: angribe mig for at have svigtet og skiftet Standpunkt. De har, som det maa ske kunde ventes, valgt det sidste. Den aabne Erkendelse af, at de har givet Vælgerne forkert Besked, faar man i alt Fald ikke ved denne Lejlighed fra den Kant.

Jeg tør vel ikke haabe, at det nytter, jeg gentager det, men jeg ønsker dog een Gang for alle her at sige, at i alle de Aar, der er gaaet, siden Krigen udbrød i 1914, har der ikke fra Landbrugets og heller ikke fra min Side været krævet fri Handel for Brødkorn, og ej heller har der været krævet fri Udførsel af Vaarsæd. Fra Landbrugets Side var man fra Begyndelsen Tilhængere af, at der netop blev udstedt Udførselsforbud og Fodringsforbud, og saa længe disse Forbud bestod og der derved skabtes et kunstigt Marked, har man ikke fra Landbrugets Side haft noget imod, at der ogsaa foretoges de kunstige Reguleringer af Priserne, som den kunstige Tilstand gjorde nødvendig. At man beklager, at dette har været en Nødvendighed, og ønsker saa hurtigt som muligt at komme bort derfra — ja, det vil jeg dog mene, at de allerfleste vil kunne enes om, hvis man da ikke har den Opfattelse, at den bedste Tilstand er den, som fremkommer, naar Staten regulerer alt og griber ind paa alle Omraader.

Naar man siger, at det er Skæbnens Ironi, at det bliver mig, som skal forelægge Forslaget til en Kornlov, er ogsaa det en Misforstaaelse. Jeg har ikke været en Modstander af, at der, saa længe de ekstraordinære Tilstande varede, skulde udarbejdes Kornlove. Tværtimod, jeg tør maae sige, at udenfor Rigsdagen er jeg en af dem, der stærkest har arbejdet for, at naar der skal ordnes paa disse Forhold, skal det ske ved en Kornlov, der er vedtaget af Rigsdagen. Ærede Medlemmer vil vide, at dette Krav havde ikke saa lidt Modstand at overvinde, inden det blev imødekommet.

Lad mig dernæst sige, at jeg har aldrig siden Krigen Udbrud krævet Verdensmarkedets Pris paa Brødkorn, selv om det atter og atter i Strid med det foreliggende har været paastaet fra socialdemokratisk og radikal Side. Jeg har der været i Overensstemmelse med det store Flertal af Landbrugerne, ja, det alt overvejende